TEN ROOMS OF THE MIND

GENETICS

Origin

Η ΓΕΝΕΤΙΚΗ GILLETTE

Καταγωγή

ΔΕΚΑ ΔΩΜΑΤΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥ

Υπάρχει ένα σπίτι που ο καθένας μας κατοικεί χωρίς να το έχει διαλέξει ποτέ.

Δεν έχει διεύθυνση. Δεν εμφανίζεται σε κανέναν χάρτη. Κι όμως το γνωρίζουμε καλύτερα από οποιοδήποτε μέρος όπου ζήσαμε ποτέ πραγματικά. Μέσα υπάρχουν δέκα πόρτες.

Κάποιες τις ανοίγουμε κάθε μέρα χωρίς να το καταλαβαίνουμε.

Άλλες τις κρατάμε κλειδωμένες, προσποιούμενοι ότι δεν έχουν καμία σχέση μαζί μας.

Κι έπειτα υπάρχουν δωμάτια που δεν τα χτίσαμε εμείς, κι όμως με κάποιον τρόπο τα κουβαλάμε μέσα μας το ίδιο. Αυτό δεν είναι θεωρία.

Δεν είναι ένα εγχειρίδιο ψυχολογίας που μαζεύει σκόνη σε ένα ράφι.

Είναι η αφήγηση ενός άντρα που διέσχισε αυτά τα δέκα δωμάτια ένα ένα, συχνά χωρίς να ξέρει πού βρισκόταν, και που τώρα, με μερικά χρόνια παραπάνω στους ώμους, προσπαθεί να τα περιγράψει ακριβώς όπως τα έζησε.

Δέκα πόρτες.

Τις άνοιξα όλες.

Κάποιες με περιέργεια.

Κάποιες απρόθυμα.

Κάποιες μόνο όταν ήταν πια πολύ αργά για να γυρίσω πίσω.

Αν αυτά τα δωμάτια σου φαίνονται γνώριμα, δεν είναι επειδή αφηγούνται τη δική μου ιστορία.

Είναι επειδή, κάπου βαθιά μέσα σου, αφηγούνται και τη δική σου.

Ferdinando

ΓΕΝΕΤΙΚΗ — Καταγωγή

Κοίταξα στον καθρέφτη.

Νόμιζα ότι έβλεπα τον εαυτό μου.

Έπειτα άρχισα να βλέπω κάτι άλλο.

Τον πατέρα μου.

Τον παππού μου.

Τις σιωπές τους.

Το πείσμα τους.

Τους φόβους τους.

Την πειθαρχία τους.

Έκανα όμως ένα λάθος.

Δεν αφιέρωσα αρκετό χρόνο για να αναζητήσω τη μητέρα μου.

Τη γυναίκα που με έφερε στον κόσμο.

Την αναζήτησα μόνο στο πρόσωπό μου.

Η γενετική είναι μια βιβλιοθήκη χωρίς ράφια.

Ένα αρχείο γραμμένο στη σάρκα.

Κάθε χειρονομία κρύβει ίχνη.

Κάθε αντίδραση διασώζει μια μνήμη.

Κουβαλάμε μάχες που δεν δώσαμε ποτέ.

Φόβους που δεν μάθαμε ποτέ.

Δυνάμεις που δεν μπορούμε να εξηγήσουμε από πού προέρχονται.

Δεν είμαστε ποτέ μια απόλυτη αρχή.

Είμαστε συνέχεια.

Είμαστε το επόμενο κεφάλαιο μιας ιστορίας πολύ μεγαλύτερης από το όνομά μας.

Τότε κατάλαβα κάτι.

Η πιο σημαντική κληρονομιά δεν ήταν γραμμένη στα χαρακτηριστικά του προσώπου.

Ούτε στα μάτια.

Ούτε στο σχήμα του προσώπου.

Ήταν γραμμένη στις πράξεις.

Σε εκείνον τον σιωπηλό τρόπο να αντιμετωπίζεις τις δυσκολίες.

Στην ικανότητα να αντέχεις χωρίς να κάνεις θόρυβο.

Κι εκεί, επιτέλους, άρχισα να βλέπω τη μητέρα μου.

Όχι στον καθρέφτη.

Αλλά κάθε φορά που διάλεγα να μην παραδοθώ, χωρίς να το ανακοινώνω στον κόσμο.

Ferdinando